

MANIFEST
INSTITUTU
VÁCLAVA KLAUSE

OBRANA DEMOKRACIE PŘED LIBERÁLNÍ DEMOKRACÍ

Liberální demokracie je systém vlády, který opustil základní princip demokracie – vládu většiny. Společnost rozbíjí na společenství nejrůzněji definovaných menšin a svůj hlavní úkol vidí v byrokratické regulaci a omezování svobodného lidského jednání pod záminkou boje proti diskriminaci a prosazování dobra, které si ony menšiny samy definují.

Obrana demokracie před liberální demokracií

Václav Klaus, Jiří Weigl a kolektiv IVK

Politický, intelektuální i mediální establishment zemí Západu se cítí ohrožen rostoucí nespokojeností nemalé části občanů s jeho politikou a chováním. Přechází proto do protiútoků. Vytvořil, resp. přisvojil si, dnes módní koncept tzv. liberální demokracie, prohlašuje jej za jediný správný a arogantně tvrdí, že je tato jím velebená „liberální demokracie ohrožena nástupem **autoritativních vládců** a s nimi spojeným **populismem**“. To není přímý citát výroku nějakého konkrétního autora. To je jakýsi sumář, v tomto duchu píše a mluví mnoho autorů a politiků.

Pojem „liberální demokracie“ **není neutrálním politologickým termínem, stal se v současnosti propagandistickým heslem**. Nemá smyslu zabývat se tím, zda a jak ho někdo v minulosti použil. Mluvíme o dnešku. Jeho smyslem je **zúžit pojem demokracie** – jako obecného prostoru a mechanismu pro otevřenou politickou soutěž – na jednu jedinou podobu uspořádání společnosti. A tím vlastně demokracii jako takovou sprovodit ze světa.

Aby nedošlo k mýlce. Liberální demokracie je něco úplně jiného než liberální společnost. Pokrokářské elity usilující o přežívání svého dnešního mocenského monopolu pochopily, že hlavní překážkou v jejich snaze neomezeně vládnout je volič a svobodná politická soutěž. Straší občany, že hrozí diktatura, a že největší hrozbou pro dnešní svobodu jsou autoritativní

a populističtí politici současnosti. Proto se snaží z politické soutěže i z veřejné společenské debaty vyloučit vše, co se do jejich „liberální demokracie“ nevejde.

Říkáme zcela nekompromisně, že s touto desinterpretací akutních hrozeb současnosti nesouhlasíme. **Faktické ohrožení svobody přichází od dnešních – zejména evropských – elit samotných**, což se tyto elity ze všech sil pokoušejí skrývat. Snaží se zatemnit podstatu a příčiny současného stavu a odvést pozornost jinam, což je nebezpečný manévr. Jimi iniciovaná manipulace a matení veřejnosti mají za následek postupný **rozklad politického systému**, založeného na soutěži tradičních, ideově vymezených politických stran, a zmatené **těkání voličů** mezi nově vznikajícími hnutími s nejasnými programy a často s bizarními vůdci. Tento chaos velmi pomáhá k udržení moci dnes vládnoucích, ale málokým respektovaných politických elit.

V jedné jediné věci se s nimi shodujeme. **Ohrožení demokracie opravdu existuje**. Není jím však – jak tvrdí oni – existence a relativní politická úspěšnost těch několika málo tzv. populistických lídrů, kteří uspěli tím, že dokázali oslovit voliče kritikou dobře viditelných a ničím neobhajtelných defektů dnešního evropského politického systému. Lehce vyslovitelná nálepka populismu je od evropských elit cílenou a vědomou náhražkou vážné diskuse. Je urážkou všech těch, kteří jsou k takové diskusi připraveni.

Liberální nebo parlamentní demokracie?

Demokracie je opravdu vážně ohrožena, ale ze zcela jiné strany, než nám tvrdí současný politický establishment. K nezanedbatelnému potlačení a omezení občanských svobod tentokrát dochází ve jménu nové, potichu vzniklé, evidentně nedemokratické pokrokářské ideologie, která v posledních dvou dekadách ovládla západní civilizaci, resp. západní

mocenská centra a na ně napojený mediální a intelektuální svět. Jejich – totalitou zavánějící – mutace demokracie dnes dostala zdánlivě neutrální název liberální demokracie. Není ani liberální, není ani demokracií.

Zrekapitulujme to: za hlavní hrozbu pro demokracii na Západě nepovažujeme tzv. autoritářské režimy nepohodlných populárních vůdců, ale právě onu tolik opěvovanou liberální demokracii (a její exponenty).

Když jsme se zbavili komunismu a vstupovali do postkomunistické éry, naším zcela dominantním, ne-li výlučným **cílem byla svoboda** a s ní – pro nás jako její záruka neodmyslitelně spojená – **parlamentní demokracie**. Vůbec nás tehdy nenapadlo mluvit o liberální demokracii. Byli jsme sice po desetiletích komunistické nesvobody až trochu naivně proliberální, ale považovali bychom už tehdy za zavádějící a za zcela nepatřičné toto adjektivum přidávat ke slovu demokracie. A tím ji oslabovat.

Parlamentní demokracie se nám naproti tomu zdála být – i přes naše rezolutní odmítání všech adjektiv, všech přídavných jmen, která obvykle změkčují a oslabují smysl následného jména podstatného – adjektivem naprosto dostačujícím a nesporným. Dnes už pro některé lidi, zejména pro smetánku západního (tedy i našeho) světa, tak nesporná není. **Není náhodou, že ideologové liberální demokracie o parlamentní demokracii nehovoří.** Vypadla z jejich slovníku. I když se ji neodvází přímo a veřejně odmítat, je zřejmé, že parlamentní demokracie stojí v cestě rychlé realizace jejich plánů a záměrů.

Občanská veřejnost je udržována v pocitu, že k žádné změně nedošlo, že na Západě, a tedy i u nás, je existující politický systém tou „starou dobrou“ demokracií, jak ji člověk intuitivně chápe a o které se psávalo v učených knihách minulosti. Tvrdí se nám, že bylo třeba, aby byla původní parlamentní

demokracie v důsledku nezastavitelného pokroku nutně – oni říkají pouze – „**obohacena**“ **o doktrínu lidských práv a o ochranu přírody a menšin**. Nedodává se, že to předpokládá nemalá omezení původních, s demokracií spojených občanských svobod, jakými jsou svoboda slova, nedotknutelnost soukromí a vlastnických práv. Toto „obohacení“ nemůže být provedeno bez paralelního zavádění tvrdých regulací i takových stránek života lidí, které v demokratické společnosti nikdy a nikým v minulosti regulovány nebyly. To vše se děje v zájmu jakéhosi nejasně definovaného, spíše jen tušeného či automaticky předpokládaného Dobra, jehož majiteli (a jedinými legitimními vykladači) mají být samy dnešní politické a intelektuální elity.

Liberální demokracie, tedy nikoli samotná demokracie, začala být prezentována jako ideál a cíl současnosti. Nic lepšího údajně neexistuje, a ani existovat nemůže. Proto si Západ, jako její kolébka, osobuje právo uplatňovat universalistický nárok na šíření tohoto programu po celém světě, třeba i násilím (všechny „barevné“ revoluce a „humanitární“ intervence jsou toho přesvědčivým důkazem).

Podstatný posun původního smyslu slova demokracie

Proč k demokracii jako tradiční, historií osvědčené formě vlády, dnešní politický, mediální a akademický mainstream připojuje adjektivum „liberální“? **Není to ani náhoda, ani nevinný dodatek.** Toto adjektivum má za cíl technicistnímu či proceduralistickému pojmu demokracie přidat zcela určitý – v našich očích velmi sporný – hodnotový obsah. Ten samotný smysl demokracie výrazně posouvá a proměňuje. Přídavné jméno liberální, tradičně spojované se svobodou a tolerancí, má za cíl zakrývat skutečnou podstatu tohoto neliberálního programu.

Svoboda a tolerance dnešním širitelům dobra překáží při uskutečňování jejich pokrokářských cílů. Těmi není vytvoření skutečně liberální společnosti, ale uspokojení vlastních mocenských ambicí. Proto se liberální demokracie dostává do příkrého rozporu s demokracií skutečnou, s vládou většiny, která má – podle tradičního pohledu – jediná právo určovat směřování společnosti. Parlamentní demokracie menšiny samozřejmě respektuje a chrání. Zrekapitulujme to jasně a nekompromisně: **demokracie je vládou většiny, liberální demokracie je vládou menšin.** Její prosazování a obhajobu považujeme za „začátek konce“ moderního liberálního světa.

Není to poprvé v historii, kdy byl pojem demokracie ukraden. Musíme připomenout podobné hrátky se slovem demokracie v komunistické éře. Starší generace si dobře pamatují **pojem „lidová demokracie“**, což byl zřejmý obsahový nesmysl či protimluv („lidová lidovláda“). Nebyla to vláda lidu. **Zneužití slov „lidová“ a „demokracie“ bylo snahou legitimizovat totalitní komunistickou diktaturu.** Dnes tolik vzývaná liberální demokracie je podobnou ambicí. Je snahou o legitimizaci politického systému vlády, založeného na bázi progresivistické, pokrokářské, levicové ideologie. Ta liberální v žádném případě není. Pocit svobody, na který jsme se před listopadem 1989 tolik těšili, už opět nemáme. Opět žijeme v systému rozsáhle manipulované společnosti. Není náhodou, že to cítíme silněji než lidé v zemích na západ od nás. V tom jsme byli nesmírně poučeni komunismem.

Koncept liberální demokracie fakticky znamená odklon od pojetí demokracie jako vlády se souhlasem ovládaných. Vláda většiny je nahrazována vládou byrokracie, jejímž úkolem je zajišťovat ochranu a práva velmi rozmanitě definovaných menšin. Jejich počet je záměrně a programově neukončený a neukončitelný. Když hrozí, že se – z pohledu elit – něco

úspěšně vyřeší, musí být k dispozici vždy plná zásobárna dalších „diskriminovaných“. Umělá práva, nároky, pravidla a svévole „nezávislých“ orgánů dostávají přednost před voličem a odpovědností vůči němu.

Volíči naštěstí začínají postupně zjišťovat, že se to s demokracií a liberální demokracií má obdobně jako s demokracií a „lidovou demokracií“. Začínají si uvědomovat, že **je pojem liberální demokracie eufemisticky znějící zástěrkou pro velmi netolerantní nadvládu levicových progresivistů nad celou společností a pro snahu o vyřazení možnosti, jak tento systém demokratickými prostředky změnit.** Že je to úsilí o udržení mocenského statu quo, za jakoukoli cenu.

Normální – v našich očích – parlamentní demokracie je politickým systémem, který umožňuje zjistit většinovou vůli lidu a jistou, přesně omezenou dobu (do příštích voleb) vládnout v souladu s ní. To ambicím pokrokářské avantgardy zásadně nevyhovuje. **Ona se považuje za výlučného majitele Pravdy a širitele Dobra, takže lid v politickém smyslu slova (démós) k tomu nepotřebuje.** Ten je pro ni pouhým objektem, často spíše nepřítelem.

Lid, vůle většiny a národní stát

Progresivistická ideologie současnosti má za cíl politický lid-démós rozbít a zabránit prosazení vůle většiny, která by byla v rozporu se zájmy dnešní, za avantgardu se považující mocenské garnitury. Té se podařilo zneužít demokracie k vytvoření své autoritativní vlády. **Protože démós může existovat pouze v rámci národních států,** stávají se tyto národní státy hlavním předmětem pokrokářského ataku. To platí především pro Evropu a Evropskou unii, která je vůči svým základním článkům – vůči členským národním státům a vůči národním společen-

stvím jejich obyvatel – vysloveně nepřátelská. A je nepřátelská stále více.

Politické elity se snaží národní státy všemi cestami oslabit, narušit, zbavit je posledních zbytků suverenity. To není žádná novinka. O to se neliberální politické elity v minulosti snažily nejednou. Pokoušejí se zlikvidovat národní identitu jejich obyvatel. I dnes se to, stejně jako v minulosti, provádí **v zájmu již tradiční pokrokařské ideje – sjednocení Evropy a vytvoření jejího nového obyvatele, zglajchšaltovaného kosmopolitního Evropana bez kořenů a tradic.** To považují za nezbytné. **Dnešní Evropan, se svými národními kořeny a tradicemi, brání uskutečnění tohoto „velkého“, avšak zcela neliberálního projektu.**

Dlouhá desetiletí probíhajícího neomarxistického (či neomarxisty prováděného) „pochodu institucemi“, kterému demokraté v podstatě vůbec nebránili, nesou své neblahé důsledky. **Vládoucí elity Západu nechtějí společnost, která by byla národem.** Nechtějí společnost, která by byla přiměřeně homogenním celkem, držícím pospolu.

Společnost je cíleně rozbíjena na nejrůzněji definovaná „společensví menšin“. Touto cestou jsou proti sobě stavěni občané podle dílčích, avšak nikoli občansky definovatelných kritérií – genderových, sexuálních, náboženských, etnických, věkových atd. **Určujícím pocitem, který podle dnešních vládnoucích elit tyto menšiny v životě provází, je tzv. diskriminace.** Boj proti této všemocné a zcela uměle vykonstruované zrudě se stává novou náplní politiky a veškerého jednání politiků liberální demokracie.

Apoteóza společenství menšin a odmítání minulosti

Klasická, tedy normální demokracie, která dává moc většině, je v novém světě všudypřítomných menšin považována za špatnou. Neřeší to, co novodobí pokrokaři považují za hlav-

ní. Podle nich je primárním úkolem státní moci bojovat proti diskriminaci ve všech jejích možných formách a podobách, **a zajistit tak absolutní rovnost a proporciální zastoupení všech minorit, a to nikoliv jen v příležitostech, ale i ve výsledcích.** Právě po tom volají zmutovaná lidská práva (dávno už ne práva občanská) všech na všechno.

Ve jménu lidskoprávního moralizování je budována společnost k nesvéprávnosti – a proto k nezodpovědnosti – vedených jedinců. Ti jsou pak nutně závislí na státu, který má zajistit jejich domnělá, stále se rozšiřující uměle vykonstruovaná práva. Z občanů se stávají klienti státu, lidé vykořenění, ovládaní a regulovaní, permanentně vychovávaní (to znamená indoktrinování) avantgardou aktivistů a s nimi spojených médií.

Ne náhodou je významnou součástí ideového zázemí pokrokařské liberální demokracie **odmítání minulosti a její diskreditace,** a to diskreditace jak národní historie, tak tradičního pojetí mezilidských vztahů a je utvářejících a chránících institucí, jakými jsou národ, rodina, náboženství, dokonce i pohlaví. V nové podobě se opakuje neblahý případ komunismu s jeho snahou zničit vše staré a začít znovu. Je to stále stejné. Každý, kdo chce ovládnout minulost, brzy zjistí, že to nejde. Proto se jí snaží odstranit, potlačit, vymazat.

Dalším z arzenálu prostředků používaných pro zbavení člověka Západu jeho kořenů a společenské kotvy je **vnucování mu pocitu viny, studu a nutnosti se z něj vykoupit.** Proto hrají v ideologii dnešní pokrokařské avantgardy tak velkou úlohu pojmy jako otroctví, rasismus, holocaust, vykořisťování, xenofobie, sexuální násilí, případně příroda a její ničení. S jejich pomocí je diskreditována a zavrhována nejen veškerá minulost západních národů, za níž i dnes žijící lidé údajně nesou neodčinitelnou vinu, ale i dosavadní způsob života a **pojetí normality ve společnosti.**

Do evropské tradice hluboce zakořeněného chápání pokroku jako přirozené cesty k lepší budoucnosti patří provádění ideologicky koncipovaných, voluntaristických sociálně-inženýrských experimentů. Stejně tak tam patří zneužívání autority vědy. Kvazivědecká argumentace slouží k vyvolávání strachu z budoucnosti a k pocitům „dědičného hříchu“, tentokrát vůči přírodě (environmentalismus) nebo lidskému zdraví (kult zdraví či „healthismus“ nebo „healthcareismus“), pro jehož odčinění je nutno přistoupit k rozsáhlé kontrole a omezování lidských aktivit a k podřízení lidského chování údajně vyšším, planetárním imperativům, které vymýšlí a dnešnímu světu monopolisticky určuje právě tato pokrokářská avantgarda.

Projekt nového lidstva a jeho šťastné budoucnosti, chce se nám říci v realitě uskutečňovaný Huxleyho „Brave New World“, který opanoval dnešní Západ, se ve své podstatě neliší od utopických snů komunistů a socialistů devatenáctého a dvacátého století. Na rozdíl od nich jeho dnešní zastánci věří, že je uskutečnitelný i bez společenské revoluce, tedy pouhou manipulací lidí a postupnými změnami v rámci stávajícího systému. Proto navenek zůstává demokracie verbálně respektovanou formou vlády. „Pouze“ se zásadně proměnil její obsah. Převýchova lidí je – i přes „demokracii“ – permanentní a všudypřítomná, zákazy a příkazy zasahují stále intimnější sféry lidské existence, indoktrinace dětí a mládeže je opět enormní.

Demokratické procedury se v poměrech dnešní liberální demokracie stávají pouhou formalitou. Prototypem této nové budoucnosti je Evropský parlament, který s původním významem slova parlament nemá nic společného. Záměrně v něm neexistuje vládní většina ani opoziční menšina, svobodná parlamentní diskuse v něm není umožňována, parlament nemá zákonodárnou iniciativu.

V éře apoteózy menšin a jejich odlišných identit a v éře postupující atomizace společnosti není ani národní parlamentní systém schopen vytvářet funkční politické konstelace. Všeobecnou se stává nepřehlednost politické scény a nefunkčnost politických uspořádání. **Politika jako taková je dehonestována a diskreditována.** Její chaotizace navíc slouží k diskreditaci a oslabování národních států.

Politici a politika jsou odmítáni. Přesto je stále posilován stát. Proto jsou vzývány a oslavovány – jak houby po dešti se množící – tzv. **nezávislé orgány.** Ty však nepodléhají standardní demokratické kontrole, což je koneckonců faktickým obsahem oné pokrokářské „nezávislosti“. Spolu s nimi chodí státu ve stále větší míře zajišťuje úřednická, politicky nekontrolovaná a nekontrolovatelná byrokracie a aktivistické NGOs, kterým stát část veřejné moci nezodpovědně předává a jejichž činnost z veřejných peněz platí.

Nadnárodní organizace a role EU

Stále dominantnějším nástrojem nadvlády pokrokářské avantgardy jsou mezinárodní organizace a instituce globálního vládnutí, ať již mají podobu orgánů EU, OSN nebo desítek či stovek dalších mezinárodních finančních a dalších nevládních institucí. Ty jsou zcela mimo jakoukoliv demokratickou kontrolu, ale přesto mají vůči národním orgánům (s demokratickou legitimitou) nadřazené postavení.

Neustále se rozšiřující globální pakty a dohody dnes už zasahují téměř do všech oblastí života společnosti. Mechanismy OSN, evropské integrace, NATO atd., jsou nadřazené národním pravidlům a zákonům. Jejich prostřednictvím pokrokářská agenda vstupuje do života všech zemí. Domácími demokratickými procedurami není ovlivnitelná a je zvenčí tvrdě prosazována, a její nedodržování je sankcionováno. V těchto poměrech

začínají být takové demokratické procedury, jako jsou volby, pouhou formální dekorací.

Evropská unie je svou konstrukcí přímo ideálním prostředím, v němž je postupný a trvalý odklon od zásad demokracie a svobodné společnosti již řadu desetiletí „úspěšně“ uskutečňován. Eufemisticky se hovoří o demokratickém deficitu EU (my dodáváme deficitu vrozeném), ale to v očích tvůrců a hybatelů liberální demokracie není nedostatkem EU, nýbrž její kýžzenou předností.

Znovu zdůrazňujeme, že evropský démos neexistuje. Bez něho však demokracie v Evropě možná není a je zbytečné to někomu vytýkat. Právě neexistence jednotného evropského politického národa (lidu) umožňuje pokrokářským elitám bezohledně uskutečňovat své plány a nebrat při tom ohled na občany jednotlivých členských států.

Stejně tak, jak bezmocné jsou členské státy na evropských fórech, má být bezmocná i jejich domácí vnitrostátní struktura. Masová migrace* a multikulturalismus spolu s umělým regionalismem se staly účinnou metodou, jak destruovat homogenitu evropských národních států.

Dá se něco změnit?

Západní svět se nachází ve stavu, kdy si toto všechno část veřejnosti začala uvědomovat a kdy vidí, že všechny tradiční politické strany (bez ohledu na svůj název či původně deklarovaný program) podléhají pokrokářskému mainstreamu, a de facto tak uskutečňují shodný levicově progresivistický program. **V tomto „uvědomování si“ je třeba hledat začátek cesty**

* V roce 2015 jsme počátkem září zformulovali k tématu masové migrace **Výzvu občanů České republiky vládě a Parlamentu ČR**, kterou podepsaly desetitisíce našich spoluobčanů. Její text je na www.klaus.cz/clanky/3792.

ke změně. Bez něho změna možná není. Deset let před koncem komunismu věděla drtivá většina našich spoluobčanů, že tudy cesta nevede. Dnes to o evropské současnosti drtivá většina obyvatel Evropské unie ještě neví.

Probíhající antidemokratický proces – tolerovaný standardními politickými stranami – zřejmě nelze zastavit tradičními demokratickými prostředky nepřímé demokracie. Proto sledujeme pokusy o únik k přímé demokracii a k hledání nápravy v referendech. Ta mohou být jednou z dílčích cest, ale hledat v nich spásu je iluzorní. Kdo bude voličům zprostředkovávat výklad smyslu referenda a možné důsledky nabízených alternativ? Jen pokrokářská média hlavního proudu? Politické strany mají být postaveny zcela na vedlejší koleji? A spolu s nimi samotný koncept nepřímé, zastupitelské demokracie?

Žádné krátkodobé revoluční řešení neexistuje. Zvrátit neblahý vývoj západní společnosti bude během na dlouhou trať. Předstupněm k němu musí být **nahrazení „liberální demokracie“ demokracií skutečnou**, tj. znovu dát většině rozhodující slovo při správě věcí veřejných. Jinak řečeno, ubránit parlamentní demokracii. Předpokladem je **obhájit národní stát (před liberální demokracií) jako jediné přirozené místo pro existenci funkční demokracie**. Musíme bránit všem dalším pokusům o posilování bruselského centra a o pokračování přenosu kompetencí z národních států. Prvním velkým střetem bude souboj o revoluci v azylové legislativě (Dublin IV), o odebrání kompetencí členských států v této oblasti. Musíme zrušit automatickou nadřazenost unijní legislativy nad národní. Jedině tak lid znovu získá kontrolu nad svou vládou.

Na vnitrostátní úrovni je nezbytné podrobit všechny oblasti veřejného života demokratické kontrole občanů, tj. netolerovat „nezávislé“ orgány a instituce nadané veřejnou mocí bez odpo-

vědnosti. Rozhodování musíme vrátit orgánům s demokratickým mandátem. Musí nastat zprůchodnění politického systému tak, aby usnadňoval vytváření funkčních vlád. Nefunkční vlády jsou nikoli náhodou jedním z cílů liberální demokracie. Na první místo v pořadí principů, jimiž se řídí společnost, musíme **znovu předřadit svobodu před falešnou rovností**.

Transformovaná EU (potřebovala by i změnu názvu) se musí stát ideologicky neutrální entitou „pouze“ podporující dobrovolnou spolupráci členských států, nikoliv nadřazeným nedemokratickým orgánem snažícím se zničit identitu svých členů a nedemokratickými metodami prosazovat záměry jedné pochybné ideologie.

Dovolíme si zakončit parafrází jednoho starého výroku: Pokrokáři se vždy snažili svět změnit. My chceme jeho v minulosti osvědčenou, stále oslabovanou podobu vrátit zpátky a respektovat.

12. června 2018

Vydává Institut Václava Klause
Šárecká 29, 160 00 Praha 6
e-mail: office@institutvk.cz
www.institutvk.cz

IVK – Newsletter Institutu Václava Klause
Registrace MK ČR E 11024
Speciál Newsletteru
Datum vydání: 18. 6. 2018

Pokrokářské (sociálně inženýrské, bruselofilní) vládnoucí evropské a americké elity si v posledních letech nesmírně oblíbily sousloví „liberální demokracie“. Je to od nich nový trik, jak vyjmout svůj extrémně vyhraněný model společnosti z demokratické soutěže, jak ho učinit nezávislým na vůli lidu, na výsledku voleb. Je to podvod na občanech, na voličích, na veřejnosti. O tom je tento text.